

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У. 8507/16
07.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Градске општине Врачар, коју заступа Правобранилаштво Градске општине Врачар, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, број: 46-00-01771/2015-13 од 26.04.2016. године, уз учешће заинтересованог лица А.А. Из ..., .., кога заступа Јовица Костић, адвокат из Београд, Булевар др Зорана Ћинђића 134, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 07.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац, Градска општина Врачар, да заинтересованом лицу А.А. Из ... надокнади на име трошкова управног спора износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против делимичног решења Агенције за реституцију Подручне јединице Београд, број: 46-016637/2013 од 02.11.2015. године, којим је, на начин ближе наведен у диспозитиву делимичног решења, усвојен захтев враћена имовина и утврђено право својине законском наследнику А.А. Из ... – заинтересованом лицу – на 1/2 идеалног сувласничног удела на национализованој непокретној имовини и то на: 1.1. пословном простору за који није утврђена делатност са улазом из ..., број посебног дела ББ, Ев.бр. 2, површине 112 м2, ул. ..., који се налази у приземљу стамбене зграде за колективно становање на углу са ..., ул. ... кћ.бр. ..., на кат.парцели бр. ..., уписаном у лист непокретности број ... КО ..., као својина Републике Србије, корисника Градске

општине Врачар, са обимом удела 1/1, 1.2. пословном простору за који није утврђена делатност са улазом из ..., број посебног дела ББ, Ев.бр.3, површине 44 м², ул. ..., који се налази у приземљу стамбене зграде за колективно становање на углу са Б..., ул. ... кћ.бр. ..., на кат.парцели бр. ..., уписаном у лист непокретности број ... КО ..., као својина Републике Србије, корисника Градске општине Врачар, са обимом удела 1/1, 1.3. стану лево од улаза, једна соба, бр. посебног дела бр. 15, Ев.бр. 4, ул. ..., који се налази у приземљу стамбене зграде за колективно становање на углу са ..., ул. ... кћ.бр. ..., на кат.парцели бр. ..., уписаном у лист непокретности број ... КО ..., као својина Републике Србије, корисника Градске општине Врачар, са обимом удела 1/1, 1.4. градском грађевинском земљишту на кат.парцели ..., уписаној у лист непокретности број ... КО ..., у уделу који је у сразмери са површином враћених пословних просторија и стана, као посебних физичких делова стамбене зграде за колективно становање на углу са ..., на кат.парц.бр. ..., уписане у Л.Н. ... КО ..., у односу на укупну површину објеката на тој катастарској парцели, а која имовина је одузета у поступку национализације најамних зграда и грађевинског земљишта Б.Б., из ..., на основу решења Комисије за национализацију при НОО Врачар, Н.бр. .../59 од1960. године.

Тужилац је тужбом, поднетом дана 01.06.2016. године оспорио решење туженог, са разлога из члана 24. ЗУС-а, односно због незаконитости које се огледају у томе што у акту није правилно примењен закон, што у поступку доношења није поступљено по правилима поступка и што је чињенично стање непотпуно, односно нетачно утврђено, односно из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. У тужби истиче да супротно одредбама члана 235. став 2. ЗУП-а, које прописују да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе, тј. у ситуацији када је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе жалбе који се у жалби износи, другостепени орган може се позвати на те разлоге, тужени није поступио по наведеним правилима поступка већ је само паушално навео да подносилац захтева, као законски наследник бившег власника, има право на идеалне уделе предметне непокретности који одговарају његовим законским уделима, да је предметна имовина у државној својини корисништво Градске општине Врачар, која ове издаје у закуп, те да је првостепени орган у поступку утврдио све одлучне чињенице које су предуслови за реституцију предметне имовине. По ставу тужиоцу, другостепени орган је такође паушално навео да је неспорно да су сва наведена лица у образложењу оспореног акта били сувласници на национализованој згради, да је неспорно да је њихов сувласнички удео у целости изузет остављањем одређених станова у својину, тако да њихова имовина није била предмет национализације те да су непокретности које су предмет захтева национализоване као искључиво власништво В.В. и Б.Б., и да је првостепени орган правилно поступио када је захтев усвојио и вратио у својину предметне непокретности законском наследнику бившег власника. Тужилац истиче да је у жалби указао на то је у проведеном поступку учињена битна повреда правила поступка на тај начин што је првостепени орган без доношења закључка да врши увид у списе предмета бр. 46-012608/2012, тј. изводи овај доказ, или евентуално спаја поступке пре доношења делимичног решења, предметно решење засновао на доказима изведеним у наведеном предмету уз паушално навођење, на страни 4. став 1. образложења да је сагласно начелу ефикасности, ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања имао у

виду писмене доказе који су достављени уз захтев у наведеном предмету као и доказе које је тај орган прибавио службеним путем, а који докази су здружени списима предмета. Поред тога, првостепени орган је на страни 8. последњи став образложења, навео да је дана 17.12.2014. године, извео доказ увиђајем на лицу места, иако овај није изведен у конкретном предмету, већ у напред наведеном. Тужилац, даље, наводи да је тужени у оспореном решењу, на страни 4. образложења, цитирао одредбе члана 117. став 1. ЗУП-а, који се у конкретном предмету не може применити јер првостепени орган о томе да је извршио увид у списе предмета који се налазе код органа, нема никакву констатацију у свом решењу. Тужилац, даље, наводи да је поднетом жалбом указао на разлоге првостепеног решења изнете на страни 9. став 2. према којима је одлука донета на основу оцене захтева, доказа поднетих уз захтев и резултатаведеног доказног поступка, тј. на основу решења о национализацији Комисије за национализацију при НОО Врачар Н.бр.../59 од1960. године, које је измењено решењем Комисије за национализацију при ИВ НС МР Србије бр. .../61 од1961. године, за које се наводи да је према овима национализовано Б.Б., бившој власници и њеном супругу В.В. са уделом од по 1/2, један једноособан стан бр. 14 и једна одвојена соба бр. 15 као и две пословне просторије. За ове доказе тужилац наводи да, на основу њиховог читања, произлази да је на дан 26.12.1958. године, национализована са 16/17 делова и постала друштвена својина најамна стамбена зграда у ул. ... у ..., чији су власници на дан 25.12.1958. године била лица наведена у диспозитиву, међу којима и В.В. са 13/34 идеалних делова; тј. да се признаје право својине са 1/2 идеалних делова на имовини у ул. ... у ..., по основу брачне тековине Б.Б., супруги В.В.. По ставу тужиоца, на основу изнетог, првостепени орган је извео потпуно погрешан закључак да је на основу наведених решења национализовано Б.Б., бившој власници и њеном супругу В.В. са уделом од по 1/2, један једноособан стан бр. 14 и једна одвојена соба бр. 15, као и две пословне просторије. Осим наведених решења, за која је првостепени орган навео да их је извео у поступку, исти орган у образложењу решења се позива на садржину решења Одељења за финансије Скупштине општине Врачар у Београду, Н.бр.../59 од1964. године, којим је одређена накнада бившим власницима, за национализоване посебне делове зграде, а да притом наведено решење није навео као доказ који је прочитан у току првостепеног поступка. Тужилац сматра да се на основу решења које није изведено у доказном поступку не може изводити закључак о предмету поступка. По ставу тужиоца напред наведене разлоге жалбе, тужени орган је био дужан да цени и није могао да се позове на разлоге првостепеног органа јер ових у решењу првостепеног органа нема. Тужилац, са изнетог, сматра да је решење првостепеног органа погрешно будући да у овоме нема разлога о одлучним чињеницама, посебно у делу како је првостепени орган утврдио чији сувласнички делови су национализовани, шта у нарави представља идеални део Б.Б., односно како је утврђено да је то баш имовина наведена у диспозитиву решења, због чега је првостепено решење засновано на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању на које је погрешно примењен материјални закон; те да је решење туженог донето уз повреду правила поступка из члана 232. став 2. ЗУП-а, будући да тужени није оценио наводе жалбе нити је за своју одлуку дао ваљане и на закону засноване разлоге. На основу изнетог тужилац је предложио да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи те тужиоцу одмери трошкове управног спора на име састава тужбе у висини од 22.500,00 динара.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу,

оспорио је ове те је остајући у свему код разлога изнетих у оспореном решењу, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу од 02.08.2016. године, у целини је оспорило све наводе тужбе и предложио је да је суд одбије као неосновану. У одговору је изнео, детаљно, са поднетим доказима, поступак реституције предметне имовине, као и поступања у вези исте пре покретања поступка реституције, те је навео да га у остварењу права на реституцију онемогућавају, сада, подносилац тужбе, а раније закупац једног од локала. У одговору наводи да је тужилац наводе тужбе већ изнео, тј. поновио их је, а ове је тужени оспореним решењем оценио. Истакао је да тужилац у тужби не наводи нове чињенице нити предлаже нове доказе, и притом је заборавио да је присуствовао увиђају на имовини за реституцију дана 17.12.2014. године и да тада није имао никаквих примедби на записник са увиђаја. Са изнетог предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 05.12.2018. године, применом одредаба члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којима је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај; те да изостанак уредно позваних странака са усмене јавне расправе не одлаже њено одржавање, и да се због изостанка странака са усмене расправе не може узети да су одустале од својих захтева, већ ће се њихови поднесци прочитати, а ако на усмену расправу не дођу ни тужилац, ни тужени, а расправа се не одложи, суд ће расправити спор и без присуства странака. На заказану јавну расправу није приступио, нити је изостанак оправдао, иако је уредно позван, тужени орган, а приступио је тужилац, преко законског заступника и заинтересовано лице, преко пуномоћника. На одржаној расправи тужилац је у свему остао код навода и предлога тужбе, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења, те је предложио да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, које је опредељено тражио. Заинтересовано лице је у свему остао код навода и предлога одговора на тужбу, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења, посебно истичући да су донете одлуке резултат правилно и законитоведеног поступка по захтеву за реституцију, те је предложио да суд тужбу одбије као неосновану, а трошкове управног спора је тражио и то на име приступа пуномоћника на јавну расправу.

По оцени навода тужбе, оспореног решења, те речи тужиоца и заинтересованог лица на одржаној јавној расправи, као и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према списима предмета и разлозима решења првостепеног органа произлази да је поступак у предметној управној ствари проведен по захтеву заинтересованог лица поднетом дана 05.12.2013. године, а којим је тражио враћање тј. обештећење имовине одузете Б.Б. Из ..., на основу решења Комисије за

национализацију при НОО Врачар, Н.бр..../59 од1960. године, а који обухвата враћање стамбено-пословне зграде и припадајућег грађевинског земљишта у ..., ..., угао ... и ул. ..., на кат.парцели бр. ... и ..., уписане у лист непокретности број ... КО ... (Осим предметног захтева заинтересовано лице поднело је и захтев дана 31.12.2012. године за враћање исте непокретности која је одузета по истом правном основу од В.В. који је супруг Б.Б., о ком захтеву је првостепени орган донео делимично решење, број: 46-012608/2012 од 30.09.2015. године). Према образложењу првостепеног решења, првостепени орган је након проведеног поступка у којем је одржао усмену јавну расправу 15.10.2015. године, те позивање на изјашњење законских заступника Републике Србије, Града Београда и Градске општине Врачар, те држећи се начела ефикасности ради правилног и потпуног утврђења чињеничног стања, имајући у виду писмене доказе достављене у напред наведеном предмету заинтересованог лица, а након што је извео доказ читањем писаних доказа решења, те поднесака и прилога уз ових, као и доказа прибављених по службеној дужности, ближе наведених на стр. 4. образложења решења, оценом истих утврдио:

- да је решењем Комисије за национализацију при НОО Врачар, Н.бр..../59 од1960. године, национализована са 16/17 делова и постала друштвена својина најамна стамбена зграда у ул. ... у ..., ЗК.УЛ. ... на кат.парц. ..., површине 381,30 м², чији су сувласници на дан 25.12.1958. године била лица, са уделима, ближе наведеним у диспозитиву решења о национализацији у ставу I, па између ових и В.В. са 13/34 дела, а која зграда има станове: два једнособна, десет двособних, један трособан, један петособан, једну одвојену собу и две пословне просторије. Истим решењем, ставом III изузето је од национализације и остављено у својину ранијих сувласника станова, између осталих, В.В. два двособна стана – стан бр. 7, који се налази на II спрату и стан бр. 13, који се на IV спрату.
- Према решењу Комисије за национализацију при Извршном већу НС НР Србије бр. .../61 од1961. године (по измени решења Комисије за национализацију при НОО Града Београда, Н.бр. .../61 од1961. године) поништено је напред наведено решење о национализацији у диспозитиву у 3. ставу, који се односи на изузимање од национализације па се признаје право својине са 1/2 идеалних делова на имовини у ул. ... у ..., по основу брачне тековине Б.Б., супрузи В.В. и изузимају се од национализације и остављају у својину и то у корист В.В. стан на II спрату са ознаком број 7. и у корист Б.Б. двособан стан са ознаком број 13, на IV спрату у истој згради, док у осталом делу решење о национализацији остаје непромењено.
- Према решењу Одељења за финансије НОО Врачар, Н.бр..../59 од1964. године, одређена је накнада В.В. и Б.Б., као бившим власницима национализованих посебних делова најамне стамбене зграде из правноснажног решења Н.бр..../59 од1960. године, а који се састоје од једног једнособног стана бр. 14 и једне одвојене собе, стану бр. 15 и две пословне просторије до улице, накнада. Према подацима уверења РГЗ СКМ Београд 1, за предметну непокретност, произлази да је у Л.Н.бр. ... КО ... уписана кат.парц.бр. ..., ул. ..., земљиште под зградом и другим објектом, које је градско грађевинско земљиште укупне површине 3 ара и 47 м² у државној својини РС, са правом коришћења власника посебних делова зграде уписани у В листу 1 део, обим удела заједничка својина, да је објекат – стамбена зграда за колективно становање на

углу са ..., ул. ..., спратности, под земљом 1, + ПР1+СП4, уписани у листу В 2 део, те да се предметна зграда састоји од 18 посебних физичких делова зграде и то од два пословна простора површине 112 м² и 44 м², оба бр. ББ пословни простор за који није утврђена делатност са улазом из ..., оба у приземљу у ул. ..., оба у државној својини РС, корисник ГО Врачар, обим удела 1/1, као и 16 станова који су у приватној својини трећих лица, осим стана број 15, лево од улаза, стана од једне собе који се налази у приземљу зграде ул. ..., који је у државној својини РС, корисник ГО Врачар, обим удела 1/1.

Према образложењу првостепеног решења тај орган је 17.12.2014. године, извео доказ увиђајем на лицу места, којом приликом је, а након оцене и документације о предметној непокретности идентификовао посебне делове и то пословни простор у приземљу, у десном делу објекта, гледано са ..., са главним улазом са ... и споредним улазом из ул. ..., површине 112 м², те пословни простор у приземљу у левом делу објекта гледано са ... и улазом из ..., површине 44 м², као и стан од једне собе у приземљу лево од улаза из ул. ..., те стан лево од улаза, једна соба, без уписане површине, а премером на лицу места нађена површина око 3 м². Према разложима образложења решења првостепеног органа "оценом захтева, доказа поднетих уз захтев и резултата спроведеног доказног поступка утврђеног је да је исти основан, односно да су се у границама постављеног захтева стекли законски услови за доношење делимичног решења у смислу одредби чл. 205. Закона о општем управном поступку и у смислу одредби чл. 8. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, о враћању у натуралном облику" имовине из диспозитива решења у натуралном облику. Ово стога јер је предметна имовина решењем о национализацији национализована од Б.Б. са уделом од 1/2, који представља посебне делове национализоване имовине са 16/17 делова најамне стамбене зграде. За подносиоца захтева, заинтересовано лице, првостепени орган наводи да је овај законски наследник бившег власника, власнице, да предметна имовина није изузета од национализације, да је власник ове Република Србија, а корисник ГО Врачар, и да предметне непокретности нису мењале свој облик и стање од момента одузимања до данас те да су у смислу члана 17. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу у приближно истим површинама, са којих разлога су испуњени услови да се у смислу члана 27. став 1. закона исте врате. У погледу враћања градског грађевинског земљишта на парцели на којој се национализована непокретност налази, а сразмерно уделу у праву својине на посебним деловима објекта на тој парцели, првостепени орган налази да не стоје ограничења из члана 22. наведеног закона, будући да је предмет враћања грађевинско земљиште изграђено пре национализације и да је управо постојећи објекат на тој катастарској парцели био предмет национализације. У погледу наследничког удела подносиоца захтева тај орган налази да је подносилац захтева унук раније власнице по праву представљања иза њеног пок. сина, а иза пок. ћерке бившег власника за законске наследнике су позвани њен супруг и подносилац захтева по праву представљања, јер је њен братанац, на основу чега је закључио да је подносилац захтева једини потомак и законски наследник бивше власнице услед чега му по законском реду наслеђивања сагласно члану 8. и 10. Закона о наслеђивању припада као унуку бивше власнице 1/2 идеалног дела имовине која је предмет враћања. Код напред изнетог, а ближе наведеног у образложењу решења првостепеног органа, првостепени орган је налазећи да су испуњени законом прописани услови за враћање дела тражене имовине, нашао да су

испуњени услови прописани одредбама чл. 2. став 1. тачка 34., чл. 4., у вези члана 8., чл. 5., чл. 15. став 2., чл. 9., чл. 18., 42. и 47. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, одлучио као у диспозитиву решења.

Тужени орган је, решавајући по жалби тужиоца (чији наводи су поновљени и у тужби) након изнете, у целини, одлуке из диспозитива решења првостепеног органа, те разлога поднете жалбе, у битном, изнетог тока поступка пред првостепеним органом жалбу одбио, као неосновану. Наиме, ценећи наводе жалбе којима се указује на учињену битну повреду правила поступка у вези недоношења закључка о вршењу увида у списе предмета бр. 46-012608/2012 и изведене доказе у тој управној ствари или евентуално спајање поступка пре доношења делимичног решења, те повреде правила поступка у вези изведеног увиђаја на лицу места у том предмету, тужени налази да нису основани и да нису од утицаја на доношење другачије одлуке. Ово стога јер је чланом 117. став 1. ЗУП-а, прописано да ако се права или обавезе странака заснивају на истом или сличном чињеничном стању и на истом правном основу, и ако је орган који води поступак у погледу свих предмета стварно надлежан, може се покренути и водити један поступак и онда када се ради о правима и обавезама више странака, из чега следи да се ради о факултативној правној установи, те орган може покренути и водити један поступак ради одлучивања о свим управним стварима као о јединственој целини, али то није обавезан да учини уколико нађе да је целисходно да води засебне поступке, а према стању ствари подносилац захтева је код првостепеног органа, осим захтева о коме је донето решење првостепеног органа, поднео захтев за враћање дела исте непокретности од бившег власника чији је он законски наследник, са којих разлога је првостепени орган правилно поступио када је држећи се начела ефикасности а ради обезбеђивања успешног и квалитетног остварења права подносиоца захтева, извршио увид у списе предмета, који се налазе код првостепеног органа и на овај начин није учинио повреде одредаба ЗУП-а. Тужени је такође оценио као неоснован и навод жалбе којима се оспорава правилност закључка да је Б.Б. и њеном супругу В.В. национализовано са уделом од по 1/2 имовина која је решењем првостепеног органа враћена, јер из решења о национализацији произлази да су на национализованој најамној стамбеној згради сувласници били физичка лица са различитим уделима те да је решењем Комисије за национализацију од 31.07.1961. године, признато право својине са 1/2 дела непокретности по основу брачне тековине у корист Б.Б., бивше власнице, те да су сувласницима изузети и враћени станови наведени у изреци решења о национализацији у оквиру законског максимума, а да је накнада за национализоване посебне физичке делове зграде одређена само В.В. и Б.Б., као бившим власницима национализованих посебних делова најамне стамбене зграде, а која се односи на један једнособан стан, једну одвојену собу и две пословне просторије, укупне површине 156 м². У оспореном решењу је наведено и то да је тужени орган оценио и остале наводе жалбе те да је с обзиром на утврђено стање ствари нашао да нису од утицаја на другачије решење предметне управне ствари, са којих разлога је на основу члана 230. став 1. ЗУП-а, донео решење као у диспозитиву.

Чланом 15. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11...88/15) прописано је да су предмет враћања подржављене непокретности: грађевинско земљиште, пољопривредно земљиште, шуме и шумско земљиште, стамбене и пословне зграде, станови и пословне просторије и

други објекти који постоје на дан ступања на снагу тог закона.

По оцени суда, с обзиром на напред наведене одредбе закона, те напред изнето чињенично стање које произлази из списка предмета, правилно је тужени оспореним решењем нашао да се поднетом жалбом неосновано оспорава правилност делимичног решења првостепеног органа којим је основом члана 47. наведеног закона, предметна имовина враћена заинтересованом лицу.

Суд је ценио наводе тужбе којима се оспорава правилностведеног поступка и указује на повреду одредбе члана 117. став 1. ЗУП-а, па налази да се ови не могу прихватити као основани. Ово стога јер из списка предмета, а што и није спорно, произлази да је заинтересовано лице тражило повраћај, односно обештећење за имовину која је основом Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта одузета у целини од његових предака, чији су удели били 1/2 идеалних делова. По оцени суда, како је захтев управљен на имовину у вези које су све чињенице и правна питања, релевантна за правилну примену одредаба Закона о враћању одузете имовине и обештећењу иста, односно имају исту правну судбину, правилно је првостепени орган поступио када је резултатеведеног поступка у предмету 46-012608/12 у којем је тужилац учествовао, користио и у предмету 46-018637/13, односно у овом управном поступку, о чему су у решењу првостепеног органа дати разлози. По оцени суда, не могу се прихватити као основани ни наводи тужбе којима се оспорава правилност чињеничног стања на основу којег је донето решење првостепеног органа, јер према резултатимаведеног поступка несумњиво произлази да је имовина наведена у диспозитиву делимичног решења, одузета од предака подносиоца захтева, и то у уделу 1/2, у ком уделу је и враћена, с тим што је, такође, несумњиво и да је подносилац захтева једини законски наследник својих пок. предака. Суд је ценио и остале наводе тужбе, па с обзиром на напред изнето и стања списка предмета налази да се не могу прихватити као основани, будући да њихова основаност не произлази из одредаба наведеног закона, као ни из резултатаведеног поступка у предметној управној ствари. При том, оспореним решењем оцењени су сви наводи жалбе, који су поновљени и у тужби, а ту оцену суд прихвата као правилну, јер је утемељена на резултатимаведеног поступка.

На основу изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, а у вези члана 46. истог закона, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку из става II и III диспозитива пресуде, суд је донео на основу члана 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), која се на основу члана 74. Закона о управним споровима, сходно примењују у управном спору, тако што тужиоцу није одмерио трошкове управног спора, с обзиром на успех у спору, а заинтересованом лицу је одмерио на име трошкова управног спора износ од 18.000,00 динара, и то за приступ на јавну расправу применом тарифног броја 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.12.2018. године, 25 У. 8507/16

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ